

Въ 1842 г. Х. Сичанъ Николовъ пусналъ второ издание отъ сѣщия календаръ, въ който има прибавени нѣколко нови четива, между които и едно стихотворение отъ Ив. Богоевъ — „Отечество“, отъ което лѣха чистъ национализъмъ.

„О азъ безщастливо! и много окаянно
Отъ любородство, и отъ мисли азъ пияно
Какво да права азъ само? Какво да стора?
Когато нѣмамъ петъ баримъ достойни хора,
Конто да ме пожалѣтъ съ любородство,
Да ме избаватъ отъ тазъ темнота и робство...“ (стр. 115)

Прибавяйки това стихотворение, авторътъ на календаря навѣрно е искалъ, покрай поучаването на своя твърде назадна чавъ народъ, да събуди и неговото национално чувство — цель, каквато си поставятъ и редакторитѣ и издателитѣ на нашитѣ първи вестници и списания.

Подобенъ характеръ иматъ и календаритѣ на К. Огняновичъ, Хаджи Найдень Йоановичъ и др.

Календаритѣ въ първата половина на XIX в. не излизатъ периодично. Това сж единични книги, сборници. Обаче, въ 1857 г. Цариградската „книжовна община“ постави началото на периодичното излизане на календаритѣ съ своя „Мѣсецословъ“.

Действувайки поучително и будейки народното съзнание, календарътъ е игралъ въ времето, когато не е излизалъ вестникъ, сжщата роль, каквато е изпълнявалъ периодичниятъ печатъ въ началото на своето сжществуване.

Календарътъ, съ своя поучителенъ характеръ и „общественото“ писмо, съ своето съдържание — просвѣтни и на родообразователни теми, — сж сложили тежъкъ отпечатъкъ върху съдържанието и характера на първитѣ български списания. Въ последнитѣ именно е отразенъ най-ярко преходътъ отъ календаря и „общественото“ писмо вече къмъ печатното периодично издание.